

<http://krestania.info>

uzkacesta@gmail.com

Obrátenie

Boh sa stal človekom, aby nás oslobodil od hriechu a dal nám skutočné naplnenie. Aby sme mohli byť Ním oslobodení, musíme si naše hriechy najprv priznať a ľutovať ich - teda inými slovami obrátiť sa od svojich hriechov k živému Bohu. Obrátenie nedosiahneme z vlastného úsilia ani robením mnohých dobrých skutkov. Boh od nás očakáva všetko - aby sme zapreli sami seba, boli mu vo všetkom poslušní a niesli ovocie svätosti a lásky.

„Lebo nás ženie Kristova láska, keď si uvedomíme, že ak jeden zomrel za všetkých, teda všetci zomreli. A zomrel za všetkých, aby aj tí, čo žijú, už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý za nich zomrel a vstal z mŕtvych. Preto odteraz nepoznáme nikoho podľa tela. A ak sme aj poznali Krista podľa tela, teraz už nepoznáme. Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pomínulo a nastalo nové. Ale to všetko je od Boha, ktorý nás skrze Krista zmieril so sebou a zveril nám službu zmierenia. Ved' v Kristovi Boh zmieril svet so sebou a nepočítal ľuďom ich hriechy. A nám odovzdal slovo zmierenia. Sme teda Kristovými vyslancami a akoby Boh napomínal skrze nás. V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!" (2. list Korintským 5:14-20)

Boh k nám prišiel veľmi blízko. Stal sa v Ježišovi človekom. Dal za ľudí samého seba, vzdal sa svojho života, aby sme sa s Ním zmierili a mohli s Ním mať vzťah a stať sa Jeho deťmi.

„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali. Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle. Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet. Bol na svete a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal. Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali. Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha. A slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodný Syn, plný milosti a pravdy. Ján o ňom vydal svedectvo a volal: "Toto je ten, o ktorom som hovoril: Ten, čo príde po mne, je predo mnou, lebo bol prv ako ja." Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou. Lebo ak zákon bol daný skrze Mojžiša, milosť a pravda prišli skrze Ježiša Krista. Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodný Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť." (Jánovo evanjelium 1:1-18)

Prijať Ježiša znamená hlbokú jednotu s Bohom a naplnenie, ktorého môžeme dosiahnuť jedine skrze Neho.

„Ježiš mu odpovedal: "Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa. Ak poznáte mňa, budete poznať aj môjho Otca. Už teraz ho poznáte a videli ste ho." Filip sa ozval: "Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí." Ježiš mu vravel: "Filip, toľký čas som s vami a nepoznáš ma?! Kto vidí mňa, vidí Otca. Ako môžeš hovoriť: 'Ukáž nám Otca?!' Neveríš, že ja som v Otcovi a Otec vo mne? Slová, ktoré vám hovorím, nehovorím sám zo seba, ale Otec, ktorý ostáva vo mne, koná svoje skutky. Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne. Ak nie pre iné, aspoň pre tie skutky verte!" (Jánovo evanjelium 14:6-11)

O dôveryhodnosti tohto posolstva Ježiš svedčil svojím životom. Jeho čistý a bezhriешný život dáva príklad aj nám. On neprišiel len preto, aby sme Ho uznávali ako dobrého človeka a múdreho učiteľa, skrze ktorého sa aj my môžeme stať múdrejšími. Ježiš hovoril o veciach, ktoré sa dotýkajú samotnej podstaty nášho života: že sa musíme znovu narodiť, aby sme našli večný život.

„Medzi farizejmi bol človek menom Nikodém, popredný muž u Židov. On prišiel k Ježišovi v noci a povedal mu: "Rabbi, vieme, že si prišiel od Boha ako učiteľ, lebo nik nemôže robiť také znamenia, aké ty robíš, ak nie je s ním Boh." Ježiš mu odpovedal: "Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí zhora, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo." Nikodém mu vravel: "Ako sa môže človek narodiť, keď je už starý? Azda môže druhý raz vojsť do lona svojej matky a narodiť sa?" Ježiš odpovedal: "Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva. Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch. Nečuduj sa, že som ti povedal: Musíte sa znova narodiť. Vietor veje, kam chce; počuješ jeho šum, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide. Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha." Nikodém sa ho opýtal: "Ako sa to môže stať?" Ježiš mu odvetil: "Ty si učiteľ Izraela a toto nevieš? Veru, veru, hovorím ti: Hovoríme o tom, čo poznáme, a svedčíme o tom, čo sme videli, a neprijímame naše svedectvo. Ak neveríte, keď vám hovorím o pozemských veciach, akože uveríte, keď vám budem rozprávať o nebeských? Nik nevystúpil do neba, iba ten, čo zostúpil z neba, Syn človeka. A ako Mojžiš vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život." Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil." (Jánovo evanjelium 3:1-7)

Každý, kto sám seba úprimne skúma, prežíva vo svojom živote určitý nedostatok alebo prázdnotu. Vie, že by síce chcel milovať, ale napriek tomu je často sebecký. Chce byť síce dobrý, ale predsa je závistlivý. Vie, že trávi čas rôznymi aktivitami, ktoré ale nemôžu život trvalo naplniť.

„A tak prišiel do samarijského mesta menom Sychar neďaleko pozemku, ktorý dal Jakub svojmu synovi Jozefovi. Tam bola Jakubova studňa. Ježiš unavený z cesty sadol si k studni. Bolo okolo poludnia. Tu prišla po vodu istá Samaritánka. Ježiš jej povedal: "Daj sa mi napíť!" Jeho učeníci odišli do mesta nakúpiť potravu. Samaritánka mu povedala: "Ako si môžeš ty, Žid, pýtať vodu odo mňa, Samaritánky?" Židia sa totiž so Samaritánmi nestýkajú. Ježiš jej odpovedal: "Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, čo ti hovorí: 'Daj sa mi napíť,' ty by si poprosila jeho a on by ti dal živú vodu." Žena mu povedala: "Pane, ani vedro nemáš a studňa je hlboká. Odkiaľ máš teda živú vodu? Si azda väčší ako náš otec Jakub, ktorý nám dal túto studňu a pil z nej on sám i jeho synovia a jeho stáda?" Ježiš jej odvetil: "Každý, kto pije túto vodu, bude znova smädný. Ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky. A voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života." Žena mu vravela: "Pane, daj mi takej vody, aby som už nebola smädná a nemusela sem chodiť čerpať!" Povedal jej: "Chod', zavolaj svojho muža a príd' sem!" Žena mu odpovedala: "Nemám muža." Ježiš jej vravel: "Správne si povedala: 'Nemám muža,' lebo si mala päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž. To si povedala pravdu." Žena mu vravela: "Pane, vidím, že si prorok."(Jánovo evanjelium 4:5-19)

Táto žena túžila po prameni, ktorý dáva živú vodu, ktorá navždy uhasí smäd. Jej život a hriechy vzťah s mužom svedčia o tom, že hľadala nadarmo. Nenašla totiž skutočné naplnenie. Aby naplnenie dosiahla, musela najprv Ježišovi dovoliť, aby odhalil jej hriechy a pomohol jej pozrieť sa samej do seba a na Boha. Či už máme odvahu sa Mu pozrieť do tváre alebo sa k Nemu otočíme chrbtom, skutočnosťou zostáva, že pokiaľ v našom živote Boh chýba, tak neexistuje nič, čo by Ho mohlo nahradiť. Kým neprijmeme, že potrebujeme Jeho pomoc a oslobodenie, nedokážeme k Nemu pristúpiť.

„Ježiš to začul a povedal im: "Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov." (Markovo evanjelium 2:17)

Človek dokáže ľahko ospravedlňovať svoje hriechy. Na sebecko môže povedať: "chcem sa len cítiť dobre", na povýšenecký pýchu: "mám zdravú sebadôveru", na lož: "sebaobrana je potrebná, dnes sa nedá prežiť len s pravdou", na nečistotu: "túžim po láske". Boh nám však dal život pre niečo iné. Boh nás stvoril, aby sme našim životom slúžili druhým, milovali, boli úprimní, nezištní, verní, pravdiví - rovnako ako je On. Mnohí si zakladajú na vlastných schopnostiach, myšlienkach a sile, a tak sa oklamávajú. Taký príklad môžeme nájsť v Ježišovom podobenstve, kde si o sebe mladší syn myslel, že si sám poradí:

„A pokračoval: "Istý človek mal dvoch synov. Mladší z nich povedal otcovi: 'Otec, daj mi časť majetku, ktorá mi patrí.' A on im rozdelil majetok. O niekoľko dní si mladší syn všetko zobral, odcestoval do ďalekého kraja a tam svoj majetok hýrivým životom premárnil. Keď všetko premrhal, nastal v tej krajine veľký hlad a on začal trieť núdzu. Išiel

teda a uchytil sa u istého obyvateľa tej krajiny a on ho poslal na svoje hospodárstvo svine pásť. I túžil nasýtiť sa aspoň strukmi, čo žrali svine, ale nik mu ich nedával. Vstúpil teda do seba a povedal si: 'Kol'ko nádenníkov u môjho otca má chleba nazvyš a ja tu hyniem od hladu. Vstanem, pôjdem k otcovi a poviem mu: Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa tvojím synom. Prijmi ma ako jedného zo svojich nádenníkov.' I vstal a šiel k svojmu otcovi. Ešte bol d'aleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho. Syn mu povedal: 'Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa tvojím synom.' Ale otec povedal svojim sluhom: 'Rýchlo prineste najlepšie šaty a oblečte ho! Dajte mu prsteň na ruku a obuv na nohy! Prived'te vykrmené teľa a zabite ho. Jedzme a veselo hodujme, lebo tento môj syn bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa.' A začali hodovať." (Lukášovo evanjelium 15: 11-24)

K Bohu si musíme nájsť cestu. Kým nie sme v dome nášho Otca, nežijeme v Jeho blízkosti a v Jeho ochraňujúcej láske, všetci sme stratení. Keď žijeme bez Neho, odvraciam sa od tej sebaobetavej lásky, s ktorou prišiel medzi nás. Nezmieriť sa s Bohom je ten najväčší hriech. Všetci potrebujeme Jeho lásku a odpustenie, pretože Boh nás chce oslobodiť od hriechu - našej neúprimnosti, sebeckta, márnivosti, závidi, pýchy, a neláskavosti.

„Aj my sme kedysi boli nerozumní a neposlušní. Blúdili sme, slúžili všelijakým žiadostiam a rozkošiam, žili sme v zlobe a závidi. Boli sme hodni opovrhnutia a navzájom sme sa nenávideli. Ale keď sa zjavila dobrota Boha, nášho Spasiteľa, a jeho láska k ľuďom, spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva, kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom, ktorého na nás hojne vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby sme, ospravedlnení jeho milosťou, boli podľa nádeje dedičmi večného života.“ (List Títovi 3:3-7)

Sú veci, v ktorých sa možno dokážeme zmeniť sami z našej vlastnej sily a vôle. Sú chyby, ktoré možno dokážeme dať do poriadku. Sú mnohé hriechy a nedostatky, ktoré vidíme a priznáme si ich, ale to samotné nám ešte nedá nový život, ani nepremení naše hlboké vnútro. Skutočný život, ktorý je večný, môžeme mať len vtedy, keď sa k nám skloní Boh a obdaruje nás ním. Keď žijeme podľa merítok sveta, rozhodujeme sa bez obracania sa na Boha, a to našu bytosť veľmi znetvoruje. Nestačí sa porovnávať s inými ľuďmi a hovoriť si, že som predsa len lepším človekom ako mnohí z nich. Ježiš pred nás postavil oveľa pravdivejšie "merítka", ako toto.

„ Keď sa vydával na cestu, ktosi k nemu pribehol, klákol si pred ním a pýtal sa ho: "Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?" Ježiš mu povedal: "Prečo ma nazývaš dobrým? Nik nie je dobrý, jedine Boh. Poznáš prikázania: Nezabiješ! Nescudzoložíš! Nepokradneš! Nebudeš krivo svedčiť! Nebudeš podvádzať! Cti svojho otca i matku!" Ale on mu povedal: "Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti." Ježiš naňho pozrel s

láskou a povedal mu: "Jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!" On pri tomto slove zosmutnel a odišiel zarmútený, lebo mal veľký majetok. Ježiš sa rozhlíadol a povedal svojim učeníkom: "Ako ťažko vojdú do Božieho kráľovstva tí, čo majú majetky!" Učeníci sa nad jeho slovami zarazili. Ale Ježiš im ešte raz povedal: "Deti moje, ako ťažko sa vchádza do Božieho Kráľovstva! Ľahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva." Oni sa ešte viac čudovali a hovorili si: "Kto potom môže byť spasený?" Ježiš sa na nich zahľadel a povedal: "Ľuďom je to nemožné, ale Bohu nie. Lebo Bohu je všetko možné." (Markovo evanjelium 10:17 - 27)

Bohatý mládenec si myslel, že keď zachováva desatoro, tak je dobrý. Ježiš ho však učí, že len Boh je dokonale dobrý. Ten človek sa mýlil, pretože Boh si neželá iba nejaké dobré skutky, ale celú našu bytosť a srdce. Keď boháč Ježišovu výzvu odmietol, Ježiš za ním nevolal, aby dal aspoň polovicu svojho majetku. Očakával od neho VŠETKO. Nestačí morálny život, nábožnosť, alebo zachovávanie istých noriem. Ježiš chce, aby si odovzdal celý svoj život Bohu a vypustil zo svojich rúk svoje túžby, plány i zranenia. Každý človek má svoje "bohatstvo", ktorého je ťažšie sa vzdať a ktoré ho oddeľuje od Boha. Možno to nemusí byť majetok ale aj vedomosti, uplatnenie sa, alebo jeden vzťah.

„ Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden. Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden. Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho." (Matúšovo evanjelium 10:37-39)

Mnohí chceli byť s Ježišom, pretože ich oslovila jeho láska, čistota, múdrosť a dobrota. Ale keď im Ježiš povedal, čo znamená ho nasledovať, mnohí ho opustili. Obrátenie a prijatie Ježiša nikdy nie je len emocionálny výbuch či zážitok, ale hlboké rozhodnutie ho počúvať, aby On mohol pretvárať našu bytosť a aby ju mohol viesť.

„Potom zavola k sebe zástup aj učeníkov a povedal im: "Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho." (Markovo evanjelium 8:34-35)

Aj keď posolstvo Ježiša oslovuje ľudí, mnohí mu kladú hranice. Nie je však možné vziať si od Neho len to dobré a príjemné - "pokoj a požehnanie" - a zároveň odmietajú nesenie kríža. Skutočne prijať Jeho posolstvo znamená aj pripravenosť znášať odmietnutie sveta, tak ako ho znášal On a byť mu poslušný, aj keby nás to malo stať smrťou. Bohužiaľ aj dnes sa mnohí ľudia odvolávajú na Božiu milosť a hlásajú, že sa stačí obrátiť až niekedy v budúcnosti alebo postupne. Takým postojom popierajú, že je potrebné brať na seba kríž už teraz bez odkladu, a skrze kríž denne strácať svoj život. Títo ľudia nevolajú druhých k obráteniu, ale k nábožnému životu. Ide o prekrúcanie pravdy, že len skrze poznanie a prijatie Božieho slova môžeme mať večný život.

„Židom, ktorí mu uverili, Ježiš povedal: "Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí." Odpovedali mu: "Sme Abrahámovo potomstvo a nikdy sme nikomu neotročili. Akože hovoríš: 'Budete slobodní?!'" Ježiš im povedal: "Veru, veru, hovorím vám: Každý kto pácha hriech, je otrok. A otrok neostáva v dome navždy; navždy ostáva syn. Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní." (Jánovo evanjelium 8:31-36)

Prijatie Ježiša nie je ničím iným, než stotožnením sa s pravdou, ktorú On priniesol. Potom už nie som ja vlastným merítkom pre seba. Už mi nejde o moje plány, ciele, predstavy o svete, o sebe a o Bohu, ale o realitu. Grécke slovo pre obrátenie je "metanoia" - čo znamená v preklade "zmena myslenia".

"Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovou zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, milé a dokonalé." (Rimanom 12:1-2)

Pravda nie je subjektívny pojem, ktorý môžem meniť podľa mojich predstáv. Ja sa musím prispôbiť pravde - ja nedokonalý, sa musím prispôbiť dokonalému. Ježiš očakáva, aby sme sa jeho Slovu bezpodmienečne zverili:

„Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. A kto miluje mňa, toho bude milovať môj Otec; aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého." (Jánovo evanjelium 14:21)

Prijatie Ježiša teda neznamena jednoducho veriť, že Ježiš žil, zomrel a vstal z mŕtvych. Je potrebné podriaďiť svoj život všetkému, čo On hlásal. Nestačí raz zopakovať dopredu napísanú alebo predriekanú modlitbu pod silným pocitovým vplyvom. Ježišovo volanie, láska a milosť, s ktorou sa obracal k ľuďom, sa dotkla aj colníka Zacheja. Tento zážitok s Ježišom ale bol len začiatkom. Všetko, čo od Ježiša zakúsil ho prinútilo k zmene a k činom - okamžite bol ochotný vzdať sa všetkého, čo dovtedy nebolo v jeho živote v zhode s Božou vôľou.

„Potom vošiel do Jericha a prechádzal cezeň. A tu muž, menom Zachej, ktorý bol hlavným mýtnikom a bol bohatý, zatúžil vidieť Ježiša, kto to je, ale nemohol pre zástup, lebo bol malej postavy. Bežal teda napred a vyšiel na planý figovník, aby ho uvidel, lebo práve tade mal ísť. Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel sa hore a povedal mu: "Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!" On chytrou zišiel a prijal ho s radosťou. Keď to videli ostatní, všetci šomrali: "Vošiel k hriešnemu človekovi!" Ale Zachej vstal a povedal Pánovi: "Pane, polovicu svojho majetku dám chudobným a ak som niekoho oklamal, vrátim štvornásobne." Ježiš mu povedal: "Dnes prišla spása do tohoto domu. Ved' aj on je Abrahámovým synom. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a zachrániť, čo sa stratilo." (Lukášovo evanjelium 19:1-10)

Evanjelium (gréc. euangelion) je "radostná zvest". Znamená to, že z Božej milosti môžeme chodiť po ceste Ježiša, môžeme milovať čisto a ozajstne ako On a zakúšať s Ním víťazstvo nad každým hriechom. Keď sa z toho radujeme, tak to prinesie ovocie aj v našom živote.

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás vo svojom veľkom milosrdenstve vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej, pre neporušiteľné, nepoškvrnené a nevädnuce dedičstvo. Ono sa uchováva pre vás v nebi. Vás Božia moc vierou chráni pre spásu, ktorá je pripravená zjaviť sa v poslednom čase. Preto sa radujete, hoci sa teraz, ak treba, trochu aj rmútite pre rozličné skúšky, aby vám vaša vyskúšaná viera, omnoho vzácnejšia ako pominuté zláto, ktoré sa tiež skúša ohňom, bola na chválu, slávu a česť vtedy, keď sa zjaví Ježiš Kristus. Vy ho milujete, hoci ste ho nevideli. Ani teraz ho nevidíte, ale veríte a jasáte nevýslovnou radosťou, plnou slávy, že dosahujete cieľ svojej viery - spásu duší. Túto spásu hľadali a skúmali proroci, ktorí prorokovali o milosti, pripravenej pre vás. Skúmali, na ktorý čas a na aké okolnosti ukazuje Kristov Duch, ktorý bol v nich, keď vopred svedčil o Kristových utrpeniach a o sláve, ktorá po nich nasledovala. A bolo im zjavené, že nie sebe, ale vám poslúžili tým, čo vám teraz zvestujú hlásatelia evanjelia v Duchu Svätom, zoslanom z neba, na čo túžia hľadiť aj anjeli. Preto si prepášte bedrá mysle, buďte triezvi a celú svoju nádej uprite na milosť, ktorú dostanete, keď sa zjaví Ježiš Kristus. Ako poslušné deti neprispôbujte sa takým žiadostiam, ako keď ste boli v nevedomosti, ale ako svätý je ten, ktorý vás povolal, buďte aj vy svätí vo všetkom svojom počínaní; ved' je napísané: "Bud'te svätí, lebo ja som svätý." A keď ako Otca vzývate toho, ktorý súdi bez nadŕžania osobám, každého podľa jeho skutkov, žite v bázni v čase svojho pobytu na zemi. Ved' viete, že zo svojho márneho spôsobu života, zdedeného po otcoch, boli ste vykúpení nie porušiteľným striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou Krista, bezúhonného a nepoškvrneného Baránka. On bol vopred vyhliadnutý, ešte pred stvorením sveta, zjavil sa však až v posledných časoch kvôli vám, čo skrze neho veríte v Boha, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych a dal mu slávu, aby sa vaša viera a nádej upínali na Boha. Poslušnosťou pravde ste si očistili duše, aby ste mali bratskú lásku bez pokrytectva. Preto sa zo srdca navzájom vrúcne milujte! Ved' ste sa znovuzrodili nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného: Božím slovom, živým a večným. Lebo každé telo je ako tráva a všetka jeho sláva ako kvet trávy. Tráva uschne, kvet odpadne, ale Pánovo slovo trvá naveky. A to je to slovo, ktoré sa vám zvestovalo. " (1. Petrov list 1:3-25)

Obrátenie je teda v živote človeka niečo viditeľné a zakusiteľné. Ježišovo spasenie nás očistí od našich predošlých túžob k "láske bez pokrytectva" a dáva silu k tomu, aby sme "sa mali radi horlivo a z čistého srdca". To je ovocie, ktoré sa nedá ani napodobniť ani nejakým spôsobom sfaľovať a ktoré v nás

môže vypestovať len Jeho sila. Veľa vecí sa dá robiť v "mene Ježiša", ale predsa sa človek môže oklamať:

„Nie každý, kto mi hovorí: 'Pane, Pane,' vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Mnohí mi v onen deň povedia: 'Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?' Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíd'te odo mňa vy, čo páchate neprávosť!' (Matúšovo evanjelium 7:21-23)

Ježiš nám priniesol Božiu lásku, aby sme skrze ňu mohli milovať aj my. Nepozýva nás na náboženský program, ale na sebaodovzdanie. Tí, ktorí sa prví obrátili na hlásanie evanjelia apoštolov porozumeli tejto zvesti a podelili sa o svoj život v spoločenstve, deň čo deň sa odovzdávajúc druhým v láske (pozri Skutky 2:37-47).

„Milovaní, milujme sa navzájom, lebo láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha. Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska. A Božia láska k nám sa prejavila v tom, že Boh poslal svojho jednorodného Syna na svet, aby sme skrze neho mali život. Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy. Milovaní, keď nás Boh tak miluje, aj my sme povinní milovať jeden druhého. Boha nikto nikdy nevidel; ale keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás a jeho láska v nás je dokonalá." (1. Jánov list 4:7-12)

Hľadaj teda obrátenie, prijmi Ježiša, a skrze Neho Božiu lásku, aby si aj ty mohol vydať svedectvo ako apoštol Ján:

„My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti. Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrah. A viete, že ani jeden vrah nemá v sebe večný život. Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov." (1. Jánov list 3:14-16)